

ATILLA ATALAY • Hayaller Kâhyası

ATILLA ATALAY 1963 yılında İstanbul'da doğdu. 1978'den başlayarak on yıl boyunca *Gırgır* ve *Fırt* dergilerinde mizah öyküleri yazdı. İTÜ İnşaat Mühendisliği Fakültesi'ni bitirdi. 1989 yılında çalıştığı dergilerden ayrılarak *Hıbr*, daha sonra *HBR Maymun* dergisinin kurucuları arasında yer aldı. Yazılarını halen *Leman*, *Mağara* ve *Bayan yanı* dergilerinde sürdürüyor. Atalay'ın yayımlanmış kitapları: *Uslucacık* (1990), *Ebekulak* (1993), *Sıdika* (1994), *Civciv Kutusu* (1995), *Uyuyamadığım/Düş Kovalayan* (1996), *Menekşe İstasyonu* (1996), *Yalnızlık Aletleri* (1997), *Dup Dup Çedene* (1999), *Eray* (1999), *Hayaller Kâhyası* (2000), *Ağlama Dolabı* (2003), *Kişi Başına Bir Yalnız* (2006), *Kalbin Böcüü* (2009), *Mecnun Kuleleri* (2011), *Yavaş Tren*, (2016).

e-posta: atilla.atalay@gmail.com
www.atillaatalay.blogspot.com

İletişim Yayınları 666 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 96

ISBN-13: 978-975-470-847-9

© 2000 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1-6. BASKI 2000-2013, İstanbul

7. BASKI 2017, İstanbul

KAPAK Latif Demirci

UYGULAMA Hasan Deniz

DÜZELTİ Serap Yeğen

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak, No: 6/3
Bağcılar, İstanbul Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ATILLA ATALAY

Hayaller Kâhyası

i l e t i ŝ i m

*Sevgili Oğuz Aral Usta'ya...
Ve "Kar Maymunu" arkadaşlarıma.*

İÇİNDEKİLER

Sebebim **9**

Çiğdem Sineması **23**

Daha Issız Zamanlar Biliyorsun Sen **29**

Kar Maymunları **43**

Yatık Sekiz **61**

Hayaller Kâhyası **69**

Sebebin

Gözlerinde minik ampuller yanıp sönen, eflatundan mora delirtici renklerde, peluş tavşanlar, üzerlerinde “I love you” veya “Fenerbahçe” filan yazan irili ufaklı süs eşyaları... Pavurya kaskaçları, yavru mikiler, parti ve takım amblemleri, araba markaları, başka bir boyutta asla bir araya gelemeyecek çeşitli zincir boncuk kombinasyonları; bin türlü manyak şeklin ucunda sallandığı anahtarlıklar... Karbonatlı çayla karışmış mazot kokusunu yararak dolaşan ve hepsi de muavinlerin ikram ettiği düşük dereceli limon kolonyası kokan otobüs yolcuları: İner inmez cep telefonunu gökyüzüne kaldırıp anten kontrolü yapanlar, tatil için alınmış henüz kat yerleri belli ve her biri yaşamın anlamına dair yazılarla, şekillere bezenmiş gıpgıcır tişörleriyle inmiş sigara içenler bir de otobüsün mor uyku ışığı altında gözlerini kapamış yaşamın buradaki durağını atlayanlar...

Bir gece vakti, şehirlerarası otobüslerin mola yeri...

Birazdan “otobüsümüz hareket halinde”... Şöför geri ge-

ri çıkmadan önce, otobüse, benim çocukluktan beri hayran olduğum o manevra serisini tekrarlatıyor. Önce çok az ileri gidiyor, durduğunda otobüs “hıss” diye bir sesle yaylanıyor, sonra bir kamera gibi ağır ağır geri giderek mola yerinden ayrılıyor... Daha ikinci manevranın başındaydık, otobüs ağır ağır geri gitmeye başlamıştı ki, otobüsün henüz açık olan kapısından birisi seslendi... “Bi dur hele oğlum...” Yine “hıss” diye bir sesle yaylanarak durdu otobüs... Yaşlı bir teyze ağır ağır ön kapıdan çıktı... Şöför mahallinde durup yolculara seslendi...

– Yavrum, Allah rızası için şöyle bir bakın bana. Ben bu otobüste miydim?

Hep birlikte teyzeye bakıp ister istemez güldük. Teyze de, ön koltuklarda oturanların gülen yüzlerine tek tek bakıp yine sordu.

– Ön sıralarda bi yerde oturuyodum. Karıştırdım işte otobüsleri bi daha bir bakın bakalım, gördünüz mü beni bu arabada...

Kaybolmuş işte teyze... Hem ne kaybolmak. Gecelerin ortasında şehirlerin arasında, birbirine benzeyen otobüslerde... Fena bozuk teyze. Dokunsak ağlıyacak.

Ben önde oturan yolcu sıfatıyla teyzeye ilgi gösterip

“Siz nereye gidiyodunuz teyzeciğim” diye sorucaktım... “Yok ana yok, sen bu otobüste değilsin. Muavin saydı bizimkisini, herkes tamam. Ge ben seni indiriyim, lokantadan birine emanet ederiz bulurlar senin otobüsünü” deyip teyzenin koluna girdi...

Otobüsün merdivenlerinden iniyorlarken teyze “vay başıma gelen” gibisinden ağlamaklı birşeyler söyledi. Allahtan, kaptan baba adamdı...

“Korkma, seni almadan gitmezler ana” dedi... “Diyelim ki gittiler, kor benim otobüse, nereye gitceksen alır götürürüm seni...”